

ANA HUANG

—

BRANIČ

ANA HUANG

BRANIČ

S engleskoga prevela
Dora Erceg Miličević

PULS

Za pronalazak osobe koja ti je mirna luka.

PLAYLISTA

- ♥ **Natural**
Imagine Dragons
- ♥ **Crush**
Jennifer Paige
- ♥ **Baby Boy**
Beyoncé ft. Sean Paul
- ♥ **Dangerous**
Limi
- ♥ **Eyes Don't Lie**
Isabel LaRosa
- ♥ **Feels**
Kiiara
- ♥ **Breathless**
The Corrs
- ♥ **Finally Found You**
Enrique Iglesias ft. Sammy Adams
- ♥ **Ruin My Life**
Zara Larsson
- ♥ **Talk That Talk**
Rihanna
- ♥ **Digital Get Down**
*NSYNC
- ♥ **Here Without You**
3 Doors Down
- ♥ **Photographs**
Rihanna
- ♥ **Meet Me Halfway**
Black Eyed Peas
- ♥ **Hanging By A Moment**
Lifehouse
- ♥ **Clarity**
Zedd ft. Foxes

UPOZORENJE O SADRŽAJU

U priči ima seksa, psovanja, nasilja i drugih tema koje bi nekim čitateljima mogle biti uznemirujuće.

NAPOMENA AUTORICE

Određeni detalji o Premier ligi i Ligi prvaka izmijenjeni su za potrebe priče.

Izuzev izmišljenih klubova, navode se isključivo imena gradova iz kojih klubovi potječu, a ne njihovi službeni nazivi (npr. Madrid umjesto Real Madrid ili Manchester umjesto Manchester United ili Manchester City).

1. POGLAVLJE

VINCENT

U MOJU OBRANU, nigdje u pivnici nije pisalo da su patuljaste svinje zabranjene. Vlasnik je cjepidlačio oko kamera i tučnjava, ali kad su u pitanju neodoljivi prasci? Ni jednog jedinog upozorenja dok nije opazio Trufflea u mojim rukama i dobio slom živaca zbog »prljavih životinja«.

Kako ironično s obzirom na naziv pivnice, *Angry Boar*¹. Čovjek bi pomislio da će imati više razumijevanja za svinje.

»Nisi ti kriv«, rekao sam prasetu sklopčanom u mojem naručju. »Mac ne voli živa stvorenja, ni ljude ni životinje. Osim toga, kladim se da si čišći od polovice ljudi ondje.«

Truffle zarokće u znak slaganja.

»Toliko o našoj velikoj noći«, progundao je Adil. »Pobijedili smo Holchester prvi put ove sezone« — na spomen našeg dugogodišnjeg rivala prolomila se očekivana salva zvižduka — »a umjesto da slavimo, izbačeni smo na vjetrometinu. Doslovno.«

¹ Ljuti vepar (nap. prev.)

Moja momčad stajala je na pločniku ispred pivnice, pokušavajući smisliti što dalje. Zasad smo se složili jedino oko toga da su svinje dražesne i da su pravila pivnice obično sranje.

»A tko je kriv za to? Rekao sam DuBoisu da ne dovodi Trufflea.« Stevens pokaže na mene. »To je *moj* ljubimac, ali naš dragi kapetan odlučio ga je pretvoriti u maskotu momčadi.«

»Kapetan ima određene privilegije«, rekao sam uz smiješak. »Svskog mogu pretvoriti u maskotu momčadi, pa pazi što govoriš jer bi sljedeću utakmicu mogao provesti u kostimu umjesto u dresu.«

Prijašnji zvižduci pretvorili su se u smijeh i dobronamjerno podbadanje. Stevensu su se zacrvenjeli vrhovi ušiju, ali sportski je prihvatio moje riječi, kao što sam i očekivao.

Samo sam se zafrkavao. Moja uloga kapetana Blackcastlea, jednog od najboljih klubova Premier lige, uključivala je štošta — motivacijske govore, posredovanje između uprave i igrača, dovođenje ovih neandertalaca u red, u svlačionici i izvan nje — ali ne i traženje maskota. Barem ne službeno.

A neslužbeno? Imao sam ovlasti da unaprijedim bilo čijeg ljubimca u laskavu ulogu klupske maskote. Večeras je ta čast pripala Trufflu, najslađem prasetu na svijetu.

»Dobro, dosta o svinji«, rekao je Adil. »Gdje ćemo proslaviti? Kod tebe? U nekoj drugoj pivnici? U *Neonu*?«

»Možemo u *Legends*.« Asher je spomenuo poznati američki sportski bar, s londonskom poslovnicom jednako popularnom kao njujorškom. »Poznajem vlasnika. Mogu nam i u posljednji čas srediti privatnu prostoriju.«

»*Legends* može, privatna prostorija ne može«, rekao je Stevens. »Bez uvrede, dečki, ali ne želim cijelu noć provesti u leglu testosterona. Radije bih upoznavao cure.«

»Samo daj, ali nemaš pojma što bi s njima«, dobacio je Adil.

»Pravi mi se javio. Kad si *ti* posljednji put bio na spoju?«

»Zapravo...«

Obavijest s mobitela odvrtila mi je pažnju od njihovog ispraznog prepucavanja.

ONAJ DAN (ne zvati)

O, jebem ti. Prošla je ponoć, započeo je treći listopada. ONAJ DAN.

Zbog silnog stresa oko utakmice s Holchesterom, a potom i pobjedničke euforije, zamalo sam zaboravio.

Želudac mi se spustio, a volja za daljnjim slavljem istog je trena splasnula.

Prije pet sam si godina postavio godišnji podsjetnik. Čisti mazohistički potez, s obzirom na to da nisam mogao poduzeti ništa u vezi s tim — barem ne ništa čime ne bih povrijedio ljude koje volim. Zato sam si i zabranio da zovem.

Ali trebao sam dokaz da postoji. Da *mogu* poduzeti nešto ako želim. Pitanje je bilo... želim li?

Truffle je tiho zacvilio. *Dvostruko jebem ti*. Toliko sam snažno stiskao jednu životinju da se počela koprcati.

»Oprosti, kompa.« Olabavio sam stisak, ali i dalje sam imao knedlu u grlu.

Bilo bi tako jednostavno. Imao sam sve podatke na mobitelu. Morao bih samo...

»DuBois, jesi li za?« Asherov glas vratio me u stvarnost. Naglo sam podigao glavu. »Što?«

»Legends. Jesi li za?«

»Ovaj...« Pokušavao sam sabrati misli dok mi je u ušima zujalo. Nevjerojatno je kako jedan podsjetnik može pokvariti raspoloženje. »Ne. Idite vi. Meni je dosta za večeras.«

Asher se namršti. »Jesi li dobro? Malo si blijed.«

»Dobro sam, samo sam umoran. Valjda pad adrenalina.«

Nije izgledao uvjeren. »Reci mi ako imaš srčani udar ili nešto takvo. Scarlett mi nikad ne bi oprostila kad bih dopustio da umreš nasred ulice.«

Blago sam se nasmiješio. Osim što je najbolji strijelac naše momčadi, Asher je i u vezi s mojom sestrom Scarlett.

Nekoć smo bili veliki rivali, ali nerado smo postali prijatelji kad je prešao iz Holchestera u Blackcastle i počeo se viđati s mojom sestrom. Bio sam uvjeren da me špijunira preko njega jer ipak mi je sestra, a zna se da sestre svugdje zabadaju nos.

»Obećavam da neću skončati.« Nevoljko sam vratio Trufflea Stevensu. Čuvao bih ga za vikend, ali već sam ga »ukrao« Stevensovim roditeljima kad ih je Stevens upoznao s momčadi. »Vidimo se u ponedjeljak, dobro? Provedite se u *Legendsu*.«

Dečki su negodovali i zanovijetali što ih ostavljam, ali nisu me zaustavili kad sam pozvao taksi.

Smjestio sam se na stražnje sjedalo i dao vozaču adresu. Srećom, ili me nije prepoznao ili nije pridavao važnost tome. Samo je počeo voziti, bez ikakvih pitanja.

ONAJ DAN (ne zvati).

Protrljao sam lice dlanom. Nisam mogao izbaciti taj podsjetnik iz glave i nerviralo me što i nakon svih ovih godina ima toliku moć nada mnom. A još sam više nervirao *samog sebe* što sam mu uopće dao tu moć.

Mobitel mi je zavibrirao. Naglo sam se ispravio, a srce mi je počelo divljački tući. Nije bilo nikakve šanse, ali možda...

Ne. To je samo Scarlett.

Ponovno sam prešao dlanom preko lica i udahnuo da se smirim prije negoli odgovorim na poziv.

»Javio si se.« Čuo sam da je iznenađena unatoč smijehu i, po svemu sudeći, zvuku kamiona koji vozi u rikverc. »Mislila sam da si još vani s dečkima.«

»Ne.« Trudio sam se zvučati ravnodušno. »Otišli su u *Legends*, ali ja nisam bio raspoložen, tako da sam na putu kući.«

»Otkad ti odbijaš prilike da partijaš?«

»Otkad nemam dvadeset jednu godinu.«

»Ma daj, molim te. Ne pretvaraj se da si *toliko* odrastao. Ljetos si proveo dva tjedna na Ibizi.«

»Hej, ne znaš što sam radio na Ibizi. Nemoj nagađati.«

»Svi znaju što si radio, Vincente. Tabloidi su pisali o tome.«

»Da, a tabloidi su poznati po tome da prenose istinu.«

Scarlett frkne, ali glas joj se smekša kad postavi iduće pitanje. »Kako se držiš?«

Ramena su mi se napela. Naravno. *Zato* je nazvala. Jedina je osoba na svijetu koja zna za moju opsjednutost trećim listopadom.

»Dobro«, slagao sam. »Gotovo se nisam ni sjetio. Bio sam zaokupljen utakmicom.«

Korektno od nje što nije komentirala moju očitu laž. Mislim da nije ni očekivala istinu; samo mi je htjela dati do znanja da mogu računati na nju ako i kad potonem.

»U redu«, rekla je. »Ovdje sam ako me trebaš.«

»Znam. Volim te, seko.«

»Volim i ja tebe, kretenu.«

Nasmiješio sam se na njezin tipični pozdrav, ali smiješak je splasnuo čim sam završio poziv. Volio bih da sam više kao Scarlett kad su u pitanju takve stvari. Nju nije briga za njezinu verziju trećeg listopada, ali mene? Nisam mogao prestati razbijati glavu njime barem jednom ili dvaput godišnje.

Napokon sam stigao kući. Platilo sam vozaču i izašao, a šljunak mi je škripao pod nogama.

Mnogi igrači radije žive na rubovima Londona kako bi imali više prostora i privatnosti, ali ja sam odabrao otmjenu peterosobnu kuću u centru grada. Previše tišine priziva neželjene misli.

Došao sam do dvorišnih vrata, spreman utipkati sigurnosnu šifru, kad sam uočio mali pokret. Zatiljak mi se naježio.

Vrata su već bila otvorena.

Njihala su se na noćnom vjetru, toliko neprimjetno da bi mi to možda i promaklo da nisam stajao tako blizu. Tiha škripa proparala je tišinu.

Mislio sam da sam ih jutros zaključao, ali možda me sjećanje varalo. Sigurnosni sustav upozorio bi me da je netko pokušao provaliti. Zar ne?

Ušao sam u prednje dvorište i čvrsto zaključao vrata za sobom. Zadržavao sam dah dok sam hodao do prednjih vrata, hvatao kvaku i pokušavao je okrenuti.

Nije se pomakla.

Uzdahnuo sam s olakšanjem. Čini se da sam ipak zaboravio zaključati dvorište.

Kad sam ušao, upalio sam svjetla i dvoumio se između gledanja televizije i igranja videoigre prije spavanja. Bio sam previše nemiran da zaspem i morao sam se nečim zabaviti.

Bacio sam ključeve u plitki tanjur pokraj vrata i krenuo prema igraonici, ali nešto mi je zapelo za oko već drugi put te noći.

Pokraj tanjurića za ključeve nalazila se mala kutija, omotana smeđim papirom i obujmljena crvenom mašnom. Nisam uočio poruku — ništa što bi upućivalo na to tko ju je donio jer ja sigurno nisam.

Osjetio sam metalni okus u ustima. Koža na vratu mi se naježila, ovaj put kao panično upozorenje, ali ipak je nadvladala bolesna znatiželja.

Otvorio sam kutiju.

Zurio sam u njezin sadržaj, ne mogavši vjerovati svojim očima.

»Koji kurac?«